

J. K. Rowlingová

Cesta do Medového ráje

Harry Potter studuje už třetím rokem Školu čar a kouzel v Bradavicích. Jeho spolužáci mohou o víkendech navštěvovat kouzelnickou vesnici Prasinky, Harrymu však jeho pěstouni Dursleyovi odmítli podepsat nezbytné povolení. Naštěstí se Harrymu podařilo získat kouzelný plánec Bradavic zachycující i tajnou cestu do Prasinek. Nebezpečná podzemní chodba ústí v místní cukrárně Medový ráj.

Harry přešel prstem po trase tajné chodby vedoucí do Medového ráje. A pak zcela znenadání, jako by se řídil něčími rozkazy, stočil plánec do ruličky, zastrčil si ho pod hábit a spěšně vykročil ke dveřím učebny. Pootevřel je na několik centimetrů. Venku nikdo nebyl. Velice opatrně se vykradl na chodbu a vklouzl za sochu jednooké čarodějnice.

Co měl ale udělat dál? Znovu vytáhl plánec a ke svému úžasu zjistil, že se na něm objevila nová inkoustová postavička, s označením Harry Potter. Tahle nová postavička se nacházela přesně v místě, kde stál skutečný Harry, tedy asi v polovině chodby ve třetím patře. Harry se pozorně díval. Vypadalo to, jako by jeho malé inkoustové já klepalo na čarodějnici miniaturní hůlkou. Harry rychle vytáhl opravdovou hůlku a poklepal na sochu. Nic. Znovu nahlédl do plánu. Vedle jeho postavičky se objevila droboučká komiksová bublina a v ní bylo napsáno *Dissendium*.

„Dissendium!“ zašeptal Harry a znovu poklepal hůlkou na kamennou čarodějnici. Hrb sochy se okamžitě rozevřel a objevil se v něm otvor natolik široký, že jím relativně štíhlá postava mohla projít. Harry se rychle rozhlédl chodbou doprava i doleva, pak mapu zastrčil pod hábit, zdvihl se k otvoru a hlavou se postrčil kupředu.

Poměrně dlouhou vzdálenost sjížděl dolů po něčem, co vypadalo jako kamenná skluzavka, až přistál na chladné a vlhké hlině. Vstal a rozhlížel se kolem; byla tam tma jako v pytli. Zdvihl hůlku, zamumlal „Lumos!“ a zjistil, že je ve velice úzké a nízké hliněné chodbičce. Rozložil plánec, poklepal na něj špičkou hůlky a zašeptal: „Neplecha ukončena!“ Kresba se okamžitě ztratila. Pečlivě plánec složil, zastrčil si ho pod hábit a se srdcem divoce bušícím částečně vzrušením a částečně obavami okamžitě vyrazil. Chodba se stáčela a klikatila, takže víc než cokoli jiného připomínala noru vedoucí do doupěte nějakého obřího králíka. Harry jí čiperně pelášil, tu a tam klopýtl na nerovné podlaze a hůlku držel v natažené ruce před sebou.

Trvalo to celou věčnost, Harrymu však dodávalo vzpruhu pomyšlení na Medový ráj. Když už mu připadlo, že je na cestě nejméně hodinu, začala chodbička stoupat. Harry zrychlil, vyčerpaně oddechoval, tvář měl zpocenou a nohy absolutně prostydle.

Po dalších deseti minutách dorazil k úpatí jakéhosi ošlapaného kamenného schodiště, které se nad ním zvedalo do nedohledna. Opatrně, aby nenadělal hluk, vyrazil nahoru. Sto schodů, dvě stě schodů, při dalším stoupaní už ztratil přehled o jejich počtu, hlídal si jen nohy... A pak nečekaně narazil hlavou do něčeho tvrdého.

Vypadalo to jako padací dvířka. Harry zůstal stát, masíroval si temeno hlavy a poslouchal. Shora k němu nedoléhal jediný zvuk. Nesmírně opatrně na dvířka zatlačil, otevřel je a vyhlédl přes okraj otvoru ven.

Byl ve sklepe plném krabic a dřevěných beden. Vysoukal se padacími dvířky nahoru a zavřel je za sebou - splynuly se zaprášenou podlahou tak dokonale, že bylo absolutně nemožné si jich všimnout. Pomalu se kradl k dřevěným schodům vedoucím nahoru. Ted' už nad sebou zřetelně slyšel hlasy, cinkání zvonku a otevírání a zavírání dveří.

Zatímco přemýšlel, co by měl udělat, zaslechl někde poblíž zvuk otevíraných dveří; někdo se chystal sejít do sklepa.

„A vezmi taky krabici gumových slimáků, drahoušku, už nás skoro vykoupili -“ ozval se ženský hlas.

Po schodech scházel pár nohou. Harry se skokem ukryl za jednu obrovskou bednou a čekal, až ho kroky minou. Slyšel, jak muž přerovnává krabice u protější stěny. Další příležitost už se mu nemusela naskytnout!

Hbitě a neslyšně vyklouzl z úkrytu a vyběhl po schodech. Když se ohlédl, spatřil dole obrovitá záda a lesklou plešatou hlavu skloněnou nad jednou z krabic. Harry dospěl až ke dveřím nad schody, protáhl se jimi a zjistil, že je za pultem Medového ráje - přikrčil se, odplížil kousek stranou a znovu se narovnal.

Medový ráj byl tak nabitý bradavickými žáky, že Harrymu nikdo nevěnoval sebemenší pozornost. Prosmýkl se mezi nimi, rozhlížel se na všechny strany a musel potlačit smích při pomýšlení, jaký výraz by se asi rozlil po Dudleyho prasečí tvářičce, kdyby věděl, kde jeho bratránek právě je.

Všude stály nescetné regály, plné nepředstavitelně lákavých sladkostí. Hroudy smetanového nugátu, třpytivé narůžovělé tabulky kokosového ledu, velké medově zbarvené karamely, stovky nejrůznějších druhů čokolády, srovnané do úhledných sloupečků, velký soudek plný Bertíkových lentilek tisíckrát jinak a další soudek s šumivými bzučivkami, levitačními šerbetovými koulemi, o nichž se zmiňoval Ron; u další stěny uviděl cukroví označené nápisem Speciality s účinky: Maxovy maxižvýkačky (ty zaplnily celou místnost zvonkově modrými bublinami, jež celé dny odmítaly prasknout), zvláštní úlomkovité zubočisticí vláknopastilky, malé černé pepřové kapsle („Ukažte přátelům, jak se chrlí oheň!“), ledové myšky („Poslechněte si cvakání a skřípění zubů!“), peprmintové pralinky ve tvaru ropuch („Realisticky vám poskakují v žaludku!“), křehká lízátka s cukrovou polevou a výbušné bonbony.

Harry se protlačil davem žáků šestého ročníku a v nejbližším koutě obchodu spatřil další ceduli Neobvyklé příchutě. Pod ní stáli Ron s Hermionou a prohlíželi si mísu s krvavě zbarvenými lízátky. Harry se jim tiše přikradl za záda.

„Hmm, tohle by asi Harry nechtěl, podle mě je to nejspíš pro upíry,“ říkala právě Hermiona.

„A co tyhle?“ navrhoval Ron a strkal Hermioně pod nos sklenici s drcenými šváby.

„To rozhodně ne,“ prohlásil Harry. Ron málem sklenici upustil.

„Harry!“ vypískla Hermiona. „Co tady děláš?“

ROWLING, J. K. Harry Potter a vězeň z Azkabanu. 5. vyd., (2. v této úpravě). Praha: Albatros, 2003. ISBN 80-00-01280-4.